

[Tinning]

gen også gør det, at der faktisk i og med commercialiseringen sker ændringer i selve idrætten. Når man indfører det, der hedder »tiebreak« i tennis – altså det her med, at man må se at blive færdig med et sæt, så man kan komme videre til det næste – når man laver forskellige former for slutspil herhjemme i den hjemlige ishockeyturnering, i basketballturneringen og andre steder, så er der i alle tilfælde tale om, at det, som man forsøger at fremme, er spændingen, det er hurtigheden, det er dramatikken i eliteidrætten, fremfor om det nu er kvalitativt eller det ikke er det. Det mest udtalte eksempel, jeg umiddelbart har kunnet komme på, går nogle år tilbage, hvor John Newcombe og Rod Lawer bevægede sig tværs hen over Nordamerika og spillede tennis i sådan en coast to coast reklame for tennisspillet. Problemet for dem, der stod bag det, var, at folk ikke rigtig havde så meget forhold til det dér tennishal-løj, men så indrettede man det på den måde, at man simpelt hen lavede en slags kvit eller dobbelt. Det, det handlede om, var, at vinderen fik en forfærdelig stor bunke penge i en pose at gå ud med, og taberen fik overhovedet ikke nogen. Muligvis under bordet, det ved jeg ikke.

Et perspektiv ved commercialiseringen, som jeg synes er værd at trække frem, og som hr. Kaj Holm også har været noget inde på, er: hvad sker der, hvis det faktisk er sådan, at eliteidrætspræstationerne bliver solgt til forskellige medier, til forskellige selskaber, som altså får lov til at optage en eller anden eliteidrætsbegivenhed? Der kan faktisk ske det, at et eller andet større TV-selskab køber rettighederne til en eller anden stor turnering og derefter sender afviklingen af turneringen, de forskellige præstationer, konkurrencerne osv., ikke ud over det almindelige TV-net, men i nogle lukkede kredsløb, hvor det koster penge at få lov at kigge på. Det er et af de videre perspektiver. Når man hører de forskellige ordførere tale om vort landshold, der har klaret sig så fint, så er perspektivet, at vort landshold kan vi simpelt hen risikere at vi på længere sigt ikke engang kan se i fjernsynet.

Der er også grund til at sige noget til slut om forholdet mellem eliten og bredden. I betænkningen, side 32, anden spalte, står der:

»I visse dele af eliteidrætten trives et mønster, hvor ønsket om at vinde mildt sagt kan reducere idealer om respekt for andre, respekt for skrevne og uskrevne regler, fair play m.m. Det ligger nært for at antage, at sådanne tendenser i visse dele af eliteidrætten kan have en afsmittende virkning som mønster for de manges idrætsdeltagelse«.

Det ligger i sandhed nært for at antage det. Af den samme betænkning fremgår det af side 29, at de kommunale tilskud til idrætten er faldende. Så synes jeg, der er grund til at minde om, hvad det faktisk er, vi er i gang med lige nu. Vi er i gang med at diskutere: skal vi lave en særlig støtte til eliteidrætten? Jeg har for længst opgivet den fuldstændig håbløse redegørelse, men det er jo muligt, at man kan finde sammen om et eller andet andet flertal for at give en særlig støtte til eliteidrætten i en situation, hvor de kommunale tilskud til idrætten, og det vil først og fremmest sige tilskud til den såkaldte breddeidræt, bliver presset, bliver skåret ned i en situation, hvor vi ved, at den såkaldte breddeidræt på alle mulige andre leder bliver presset, og det er i sig selv udtryk for en prioritering. Jeg mener, det er en diskussion værd. Når alle nu er enige om, idrættens organisationer, vi herinde osv., at vi skal støtte eliteidrætten på en eller anden måde, men ikke på den brede idræts bekostning, så mener jeg, vi er nødt til at finde ud af: hvad betyder det helt præcist? Hvad kan vi gøre? For det kan vel ikke være rigtigt, at vi bare giver nogle penge til eliteidrætten og så i øvrigt lægger hænderne på ryggen og ser på, hvordan de kommunale tilskud til den brede idræt bliver skåret ned.

Jeg tror egentlig også, at hvis man realiserer den centertanke, som ligger i betænkningen, så er vi nødt til at overveje: hvad sker der med anvendelsen af de kommunale anlæg? Der er en del kommunale anlæg, som i dag bruges overvejende af eliteidrætten, og der er nogle af dem, hvor man oven i købet vil lave lidt om. Det bliver så på en eller anden måde eliteidrætsanlæg. Det kunne være meget godt, hvis der samtidig var andre anlæg, som i højere grad blev indrettet til breddens behov. Det, vi må diskutere, er så: hvordan sikrer vi, at det sker? Kulturministeren har sagt, at det offentlige skal ikke ind i repræsentantskabet, det offentlige skal ikke ind og være med til at diskutere, hvordan vi